

Skrattar bäst som skrattar mest

Allt i universum är en balans mellan ordning och kaos. Det styrs av en molekylär geometri och ett obegripligt upphävande av densamma. Stjärnor föds under mirakulösa former och lever ett liv i osannolik strålgans, men kan likaväl slockna, eller invertera till svarta hål som slukar allt i sin väg. Samma sak är det med livet på jorden. Unika växt- och djurarter utvecklas till fulländning för att plötsligt utrotas. Något är ständigt under utveckling med risk för att omedelbart gå under. Vi kan kalla det Alltings ordning och kaos, något vi människor också lyder under.

Hela vår världshistoria är ett exempel på det. Formidabla dynastier har tagit slut. Öövertvinnliga fältherrar har besegrats. Osänkbara skepp har förlit. Vi omformar våra villkor och ideal för att uppnå en hållbar struktur – politiskt, militärt, socialt, vetenskapligt. Vi vill med alla medel utplåna förvirring och upplösning för att garantera oss – personligen, vårt land eller art – kontroll över tillvaron.

Men ingenting hjälper. Vi bygger torn som raseras. Vi gifter oss med varandra och börjar slåss. Vi skapar globala samarbetsformer som havererar på grund av idiotiska maktkamper eller missförstånd. Människan är och förblir delar av två motstridiga krafter – den konstruktiva och den destruktiva. Att acceptera det är svårt. Det är som att gå med på att ingenting har någon betydelse, eftersom allting ändå skiter sig i slutänden. (Inte undra på att vi utvecklar massförstörelsevapen som kan utplåna alltihop. Oss själva inberäknade.)

Ändå uthärdar vi. Frågan är hur? Genom skrattet, menar jag. Och kärleken. Företeelser som kan upphäva de mörkaste av naturlagar. Att dela upp världen i ont och gott hjälper inte en levande själ. Men att skratta åt eländet och bry sig om sina medmänniskor gör större nytta.

Nu är vi här på jorden och kan inte annat. Livet är ett tillstånd man aldrig kommer att förstå sig på. Låt oss därför peka på det och le! Låt oss peka på inskränktheten var den än förekommer, och häckla den tills vi kiknar! Låt oss skratta åt oss själva där vi springer omkring och larmar och gör oss till! Och älska! Älska alla små och stora människor och djur, blommor och planeter! Låt oss älska för att allt lyder under samma betingelser! Skratta för att den enes död är den andres bröd, och för att orka stå emot när tillvaron vill krossa en under sin eviga orättvisa! Älska fast det kanske inte har någon betydelse! Skratta bara för att vi kan, och för att ingen annan lindring är oss given!

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 4 juni 2004